

REGULÓ.

Pesten csötörtökön september 20^{kán} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Nagy lelkűség példája a' barbarok idejéből

(Igazi történet)

Közlő PÉCZELY LAJOS.

Nagy Károly császár durva időszakában, a' dán király Gottfriednek fija, Udger, igen nagy híré vitéz volt, kinek hadi tapasztaltsága nagy tiszteletben tartatott, 's határtalan bátorságának semmi ellent nem állhatott.

Nagy Károly császár számos hadsereggel olasz országba ment, hogy a' Saracenok kezei közül az általok elfoglalt Romát kiszabadítsa. — Eleintén nem szolgált a' szerencse; mert a' Saracenok mindjárt az első csatában elvették a' frank seregtől régisége miatt tiszteletben tartatott szentelt zászlót; de Udger, ki nem egyszer adta vitézségének bámulásra méltó jeleit, duhösen az ellenség leg-sűrűbb tömegébe rohanván, 's rettenetes kardja csapásaival halált osztogatva felülmulhatlan bátorsággal megszabadítá azt. Alig vitte az említett zászlót bátorságos helyre, ujra megtámadta az ellenséget, 's annak kezei közül Mahomed nagy zászlóját kiragadta. Az ellenség meg volt szalasztva, és a' császár dicséretekkel 's diszjelekkel halmozta Udger, ki az ütközet illy szerencsés kimenetelére olly sokat tett. — A' seregnél volt a' császár-fija, Károly is, ki már rég óta irigy szemmel nézte Udger dicsőségét, mellyet nagy tettei által szerze, 's a' vitéz ellen ezen uj, fényes magakitüntetése által gyűlölségre gerjedt, és csak alkalomra várákozott, hogy neki ártson, sőt hogy őt meg is buktassa.

Udgernek volt egy reményteljes Balduin nevű fija, kit a' dán udvarban neveltetett, míg ő Károly császár seregében szolgált. — Midőn felnőtt, magához hívta Parisba, hogy vitézi gyakorlatokra 's hadi mesterségekre tanítsa. — Nem sokára mindenek szemeit magára vonta Balduin, és a' tudományok 's harczhoz mutatott kimondhatlan nagy kedve által minden egykorúit felülmulta.

A' császárfi valamint Udger gyűlölte, ugy annak fijával is érezte ellenséges indulatját, melylyel iránta viseltetik, 's min-

den módon boszontá azt. — Ennek méltatlanságát nagyon érzé az ifjú, 's egyszer Károlytól haragva ingereltetve, sértő kifejezésekkel illeté őt, melyeket a' gyalázat eltüreséhez nem szokott Károly Balduin életének elrablásával boszult-meg. — Midőn a' rettentő tett az atyának, Udgernek, hirül adaték, nem tudott a' harag 's düh miatt indulatain uralkodni: fija holt testéből kirántá a' véres gyilkot 's kezében borzasztóan villogtatva rohant a' császár palotájába a' gyilkosnak felkeresésére, 's rajta boszújának kitöltésére. — Ott a' császárt az ország nagyjaitól környezve találta. — Megpillantá a' magát bünösnek érző 's atyja háta megé rejtezkedni akaró császárfiát. Udger szemei vad tüzzel lobogtak, arczvonásai rettenetesen rángatództak, 's boszút lehelve, a' fiút atyja szemei előtt megölni fenyegetődött. — A' jelen volt országnagyok ekkor karját megragadván, megakadályoztatták a' tettnek kivitelében. A' császár Udgernek e' határtalan merészségén boszúra lobbanván, tüstént parancsolatot ada, hogy tömlöczbe vettessék. — Az ország nagyjai 's különösen a' nemes szívű Namus herczeg közbeveték érte magukat, Udger vakmerő dühét, melyben a' császárt illető tiszteletről megfejtkezett, egyetlen egy fijának szerencsétlen halálán érzett mély fájdalomával mentvén. Nem mellőzték-el Udger előbbi nagy érdemeit is megemlítni, melyeket a' császárnak s országnak tett, kérvén, ne fosztaná-meg magát és seregét egy illy hatalmas vitéztől. — A' császár annyiban engedett kéréseiknek, hogy nem halállal, hanem számüzéssel büntette Udger. Nem sokkal ezután a' Saracenok Bruyere vezérlése alatt pusztító fegyverrel beüttöttek francia országba, 's már egészen Parisig nyomultak. A' császár hamar összegyűjté seregeit: de minden erőködése mellett sem tartóztathatá-fel az ellenség számtalan sokaságát. — Bruyere fennyen beszélt, 's fenyegetődött, hogy mindent tüzzel vassal fog elpusztítani. — A' frank tábornak legerősebb tagját párviadalra hívta, azon hozzáadással, hogy Parist 's francia ország minden városát szétdulandja, ha e' kihívása el nem fogadtatnék. — A' császár seregében közönségesen mindenki azt hitte, hogy egyedül Udger mérkőzhetik Bruyerrel, 's ő győzheti talán le ezen erejébe bizakodó vitézt. — De Udger ekkor angol országban volt; így tehát visszahívására kérték most a' császárt, miben ez végre nagy nehezen meg is egyezett. — Gyors hirnők küldetett Udgerhoz, ki készen is nyilatkoztatta magát a' párviadal elfogadására azon feltétel alatt, ha a' császár tulajdon fiját neki, ha mint győztes térend a' csatátérről vissza, életre halálra kiadja. — Ez igen nehéz feltétel volt a' császárra nézve, és semmi módon nem akart benne megegyezni. — Azonban Bruyere fenyegetődzései mindig borzasztóbbak lettek, 's

a' császári sereg ijedtsége nőttön nőtt. A' császár leghizelgőbb ajánlatokat tett Udgernek; de ő előbbi feltétele mellett megmaradt, 's így a' császár végre kénytelen volt nagyjai unszolásának engedni, 's tulajdon fíja feláldozásával is Udger visszahívni. — Harmad napon Udger megérkezése után kellett a' rettenetes harcznak végbe menni. — Jókor reggel kiállott a' két ellenfél a' sikra, 's mindkét részről ki volt állítva a' sereg, a' harcz kimenetelét aggódó kebel-lel váró. — Bruyere rettenetes óriási termetű férjfi volt, 's győzhetlen erővel birt. — Udger nagyságra és erőre nem mérközhetett vele, de gyorsabban forgatta a' fegyvert, 's csudálkozásra méltó ügyessége és lelkijelenléte volt minden vitézi gyakorlatban. Rettenetes vala az első öszvecsapás és a' dárdák ropogása, mellyek számtalan darabra pattogtak; de a' két vivók közül egyik se ingott még nyergében. — Most kardot rántottak, 's borzasztó csapásokat irányoztak egymásra. Bruyere már nagyon erősen szorítá ellenfelét: de ez ügyes fordulataival ki-játszá ennek életoltó csapásait; 's már Bruyert több helyen megsebesíté, maga még sebzetlen levén. — Ez dühbe hozta a' Saracent; reárohant Udgerre, és szörnyű csapásokat tett Udger felé, úgy hogy az egész frank sereg rettegett ennek életeért. — Udger ekkor visszarántá ugyan lovát, mindazáltal nem teheté olly gyorssággal, hogy ellenfelének kardja az ő lovának fejét ne érje, melly tüstént lovagjával együtt öszverogyott. — Udger ügyesen felugorván, kardját, ellenfele lovának oldalába döfte, hogy az is halva dült-le. — Most egy rettenetes gyalog harcz keletkezett; a' hatalmas csapások alatt már a' panczél darabonként szakadozott testeikről, 's mindkét részről folyt a' vér. — Végre Bruyere minden béketörését elvesztvén, 's véget akarván a' harcznak vetni, elveté paisát, 's két kézre szorítván kardját neki rohant Udgernek, hogy egy vágással véget vessen élének: — de ez félre ugrott, 's midőn Bruyere vágásra emelvén karjait oldalát fedezetlen hagyta, hihetlen gyorssággal keresztül ütötte ágyékát, úgy hogy az eddig győzhetlen Saracen halva rogyott-le. — Ekkor nagy örömkialtás támadt a' Frankok részéről, 's Udger diadallal viteték a' császár sátorába; hova elérvén, Udger az adott ígéret szerint a' császárfi általadatását kívánta. — A' császár elsápadt fíjának leendő sorsán aggodásában, mert ismerte Udger haragját 's boszúját; de adott szava szent volt előtte; 's így fíját Károlyt Udger elejébe vezetteté. — Ez haragos tekintetet vete reá; — a' herczeg elsápadt, reszketett egész testében. — „Itt az idő — szállalt mennydörgő hangon Udger — hogy fiamon elkövetett gonosz tetteredért meglakolj!” — ezt mondván egyik kezével megragadta Károlyt, másikkal pedig sebesen forgatta kardját ennek feje felett. — Borzadva fordítá-el a' császár

szemeit, 's minden körülállónak képen aggodalom 's nyugtalanság volt látható. — Ekkor elveté kardját, 's a' császár lábaihoz borulván így szólott: „Uram és császárom! most érezni fogod, mibe került az atyai szívnek, a' kedves fiút egy gyilkosnak kezeiben meghalni látni. Most menteni fogsz, hogy egykor a' fájdalom erőt vett rajtam, 's fegyveresen rohantam palotádba, fiam gyilkosán boszút állandó. — Ime visszaadom fiadat; adná Isten, hogy ő is visszaadhatná enyimet!“ — Csudálkozás fogta-el a' körülállókat; — a' császár szemei köny-be lábbadtak, 's e' nemesen érző Udger nyakába borult. — A' császárfi lesütött szemekkel állott; lélekismerete a' legkeserűbb szem-rehányásokat tette neki; nem lelt többé nyugtot; bűba merülve gyalázatos tette felett napról napra emésződött, 's jókori halál vete véget nyomorult életének.

A' f ü z é r.

(Vége.)

Midőn a' nyugalmas est elborítá a' néma tájakat, megjelent Vilma, kit e' szavakkal fogada kedvese: „Édes Vilmám! a' szerelem vágya nyugtot nem ad, 's hanykodó szívem nem juthat békepontra, míg te, kegyelt lányka, nyájas ajkaid bájzengzetével föl nem tárod ama titkot, melly szived mélyén szerelmem enyhítésére rejtőzik. Esengek, kérlek, add-meg ígért válaszodat. Akarsz-e velem szívet váltani, 's együtt élni-le a' lét örömkorát? —

Válasz helyett a' lányka hajfürtei közül a' füzért vevé-le, 's illy kérdést tön:

„Kedves Gusztáv! mit tartasz e' füzerről; mosolygnak-e mindig olly szeliden virágai? 's illataikat osztogatják-e olly vidámon a' harmat cseppeit keblökbe hordó szellőknek, mint a' mult nap regén?“

„Hogy lehetne ez? — felelt Gusztáv — midőn e' virágok életadó száraiktól megválva ellankadának.“

„Mit csinálsz hát velek?“ — kérdé tovább Vilma, füzérét átnyújtván.

„Azt, mit az illy virágokkal; ellököm, midőn már sem külkecseik, sem illataik érzékeimet nem bájolják.“

„Nem, kedves barátom! Im látod ott azon zöld hantokon viruló testvéreiket. Azoknak, mellyek ádáz kezeid által a' hervadás szomorú áldozatai nem lettek, még most is hódolnak érzékeink. Ők gyönyörködtetnek, és még fognak is, míg bimbáikat le nem fosztjuk. — Én ugyan vágnám ifjúkorom örömvirágait általad egy szép koszorúba füzetni, de az ellökés elrettent a' következhető örömtől. Hadd azokat, kedves Gusztáv, zöld hantjaikon virulva,

a' lengetegekkel játszani. Egy virágbarát a' lankadókat legalább életvizzel habzó virágtartóba teszi, 's ügyekszendik arczaik virágzását 's kellemeit addig megőrizni, míg lehet; elhervadván pedig, egy érzékeny kebelből, egy hű könygyöngyöt ejt elhullt leveleikre. Szivem nyílt titka által, tudom, arany reményeid elröppennek, 's képzeleid összezuzatnak: de nem változtathatok sorsodon. Nem, a' tied nem lehetek!""

KAJDACSÝ ISTVÁN.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

F r i e d l a n d.

A' honi történetben a' Friedland név nemcsak ismeretes, hanem még különösen nevezetes is. Ezen várlak külön korban hatalmas dynastákat volt képes felmutatni, midőn t. i. Europa legvirágzóbb tartományait haddal pusztíták az ellenfelek; így tehát a' legkiesb vidékeket gyászos képbe átváltoztaták. Ezen várlaknak méltán van joga büszkélkedni nevével, kevés számú vár levén a' cseh földön 's talán máshol is, melly azt felülmulná régiségére, szilárdságára, 's földje termékenysége, ugy ezentul híres nagy férjfiakra 's nevezetes eseményekre nézve. Ekképp' áll az tehát büszkén előttünk értékének érzelmében, 's ennek története az országé is egyszersmind, sokat 's gyakran párosulva menvén egyenlő léptekkel majd előre, majd hátra, 's egynél többszer kölcsönzvé amatól legfontosabb pillantatait. — A' friedlandi vár, a' bunzlai kerületben vagy megyében fekszik, 15 mértföldre Prágától, 3-ra Zittautól, 8-ra Görlitztől; így tehát cseh ország fővárosára nézve északkeleties fekvése van, 's egy elég magas, jobbadán oszlopos bazalt kőszirten áll. Balbin azok közé számítja e' várat, mellyeket a' természet 's mesterség, egymással kezét fogva, erősítének-meg, 's ez valóban akképp' is volt egy időben, annak kettős 7—8 láb vastag, közel 60 láb magas falai 's a' felvonó hid által, melly az egyetlen egy bejárás volt oda, 's nevezetes felemelkedése által a' mellékfektű lapsághoz képest. A' várlak magassága legalább 600 lábat tesz a' hegy lábával a' déli oldalon. A' felső vártorony magassága 120, az alsóé mintegy 100 láb lehet. Ellenben a' jelenkori háborúskodásnál, melly legfensőbb fokára látszott lépni, 's az erősségeket, mint csekélysegeket, tekintí az elfoglalásra nézve erősnek nem mondhatni most már. Magasb hegyek uralkodván fölötte több oldalról, az az, északról az ugy nevezett Resslerberg, keletről a' Geiersberg, nyugotról a' Ringenheiner; délről 's délnyugotról végre laposság nyulik-ki. A' felső vártoronyból által lehet tekinteni majd csak az egész Friedland uradalmat; beláthatni felső Luzácza is, a' Zittau tájékiba 's

Görlitzbe mélyen beszolgáló pillantatot lehet vetni. A' kilátást innen minden esetre fölségesnek lehet mondhatni; e' helyről egy téres, népes és szépen mivelte tartományra láthat a' vizsga szem.

(Folytatása következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Jaguar-vadászat Paraguayban. Legtöbb örömet nyújt a' jaguar-vadászat, minthogy némi veszedelmeivel bátorságot és lelekebrékenységet is kíván. Szokás szerint következőleg megy végbe. Nehány vadász, részint erős csövű puskák, részint lándsákkal fegyverkezve az erdőt, hol jaguart gyanít, kutyáival felkutatja. Ha a' kutya nyomra talál, ugatni kezd. Már most a' jaguar, ha bátor, rejtekében a' eserjék 's bokrok közt fekve marad; ha pedig félénk, fára mászik, vagy futásnak ered. Első esetben a' kutyák ugatva körülállják a' fát, de hozzá közelíteni nem merészkednek; mert a' jaguar talpának egyetlen ütésével megöli, vagy legalább további csatára alkalmatlanná teszi őket. Ez alatt elérkeznek a' vadászok, kik martaléjkökat fejbe, szügyön, vagy mi leghibiztosabb, lapoczkán igyekeznek löni. Ha terhes sebet kapott, megrohanják a' kutyák; de még ő végvonaglásaiban is rettenetes. Ellenben ha sebe gyöngé, iszonyú orditással rohan a' vadász felé, 's azt két első lábával fején vagy vállán igyekszik megmarkolni. A' rohanás pillanatában lándsával fogadják a' vadászok, és azt bele döfik; de úgy, hogy minden ismételt szurás után visszahúzzák a' lándsát, 's az új rohanásokat előre feszített kelevézzel készen várják. A' jaguar gyöngén áll, t. i. két hátulsó lábán. 's gyöngé dőfés is földre teríti; de csak hamar felszökik ismét, 's támadójára rohan. Néha egy két lánsadőfés földre teríti, néha pedig ismételve többször lőnek rá, míg el nem esik. Azonban a' kutyák sem hevernek; sebesedett ellenüket vitézül megtámadják leginkább azon pillanatban, midőn felágaskodik, 's magát nem védheti. A' nagyobb ebek nyakon igyekeznek csipni, a' kisebbek hátulsó lábaiba vagy farkába csimpeszkednek; de mihelyest négy lábra áll, néhány ütéssel lesodorja őket magáról. Bár mi terhes sebben feküdjék a' jaguar, még is csak legnagyobb elővigyázattal kell felé közelíteni; mert gyakran megtörténik, hogy utósó erejét összeszedve, még egyszer ellenségére rohan. Éppen olly tanácstalan őt lándsával keresztül döfve földhöz szegezni, mert vannak példák, hogy ez állat a' kelevéz nyelét széttörvén, fegyvertelen ellenét megrohanta. Ha fára mászik a' jaguar, biztosabban löhetni rá, mint ha bokorba huzódik. De még ez esetben is megrohanja a' vadászt, ha gyöngé sebet kap. Végre ha futásnak ered, ritkán érik-el a' kutyák; de ha még is megállítják, vagy fára mászni kénytetik, éppen olly elszántsággal védi magát, mintha mindjárt szembeszállott volna ellenségeivel.

E' szerint egy jó lövő 's két ügyes lándsás mindig legyőzhet egy jaguart. Előre intek azonban minden idegent, hogy ne mindjárt az elsővel induljon-el, ki jaguar-vadászatra ajálkozik; mert az ilyenek gyakran a' veszély perczében hagyják cserben, 's bizalmának áldozatja lehet. Hanem válasszon-ki magának próbált hűségű 's bátorságú férjfiakat, kik az orditva rohanó vaddal bátran szembe szállnak.

Paraguayban vannak olly vadászok is, kik a' kutyával fölkeresett jaguart csupán lándsával támadják-meg. Parana mellett Vajadán ollyanokat is láttam, kik juhbőrbe göngyölgetett bal karukat az állat élébe feszítik, jobb kezükbe

szorított két élő gyilkukat pedig a' jaguar bal melljébe mártják. Azonban ily vadászok többnyire a' jaguar talpai alatt lehelik-ki lelküket.

Gyakran lesből is ejtik-el a' jaguart, midőn ez t. i. valahol egy lovat vagy tehenet megölt, 's következő éjszaka el szokott menni a' dögre. Ennek közelében a' vadász valamely fára huzódik, 's ott várja-el martalékját. Ha hibás lövést tesz, vagy csak gyöngén sebez meg a' vadat, le ne szálljon a' fáról, mert a' leselgő állat megtámadja; ily esetben várja-be nyugodtan a' reggelt, midőn a' jaguar eltávozik. Még ez esetben is vannak példák, hogy a' vad a' vadászt leshelyén támadta-meg.

A' jaguar kézbe kerítésének még egy módja a' csalétkes kelepce. Ebbe t. i. ha bele megy, a' csapóajtó bezáródik utána, 's ő fogva marad. A' csaléteknek azonban általa elejtett állat husából kell lenni, különben nem megy rá.

Gyakran, ha nyílt mezőn kaphatják a' jaguart, hurokkal is szokják fogni; ez azonban igen ritkán, 's csak akkor történhetik-meg, midőn egyik erdőből másikba költözik; mert a' mezőn különben igen felénk. Illyenkor a' lőhátas pórok közül, ha megközelíthetik, egyik nyakába veti a' hurokot, másik hátulsó lábára, 's így két felé huzva megfojtják. (Rengger hátrahagyott irományaiból.)

Valami a' csalogányokról. A' csalogány tavaszhoz közepe felé érkezik angol földre, és pedig a' himek 10—14 nappal mindig korábban, mint a' nők. Ha a' him csalogány előbb fogatik-el, mint magának párt választana, könnyen megszokja fogságát, és szorgalmas ápolás mellett még azon évben csattogni kezd; de ha már nőszült, mielőtt elfogatnék, közönségesen elvesz a' börtönben. Csudálatos, hogy a' csalogány, melly orosz és svéd országot meglátogatja, angol országba olly kevés számmal 's csak bizonyos helyekre megy. Irlandban még nem hallottak a' szabadban csalogány-dalt. Ugy látszik, hogy ez állat déltől egyenesen éjszaka felé repül, és sem jobbra sem balra nem tér. Bretagneban és a' csatornák szigetein hasonlólag nem telepednek-meg. A' dél-vonalon érkezők hihetőleg Cap la Hague mellett huzódnak-el, 's Dorsetshire partjaira jutván, éjszaka felé eloszlanak. Közhiedelem szerint még skót ország ligeteiben sem hallatta magát a' csalogány; mi annál különösebb, minthogy dán földön nagy számmal tartozkodik.

Vadászat orosz 's lengyelországban és a' Kozákok között. — Szláv nemesnek éppen olly nélkülözhetlen a' vadászat, mint Parisnak a' táncmulatság és daljáték; a' vadászat kicsinben képe a' harcznak, és pedig egy mulatságos harcznak. Mi azonban csak nagyobb vadászatokról akarunk itt szólni, mellyekben számos vendég vesz részt, mellyekben a' nap fáradalmaikat gazdag lakoma végzi.

A' valódi Szláv, az az, nemes és pór, falun lakik; városokban majdnem kizárólag csak Németek és Zsidók laknak, és ha most néhány piperőcz a' francia és angol szokásoknak nevetséges majma, télre a' városba siet is, azok csak elfajult Szlávok, kik a' nemzeti sajátságot levetkezék; mert a' valódi Szláv, eldűdeinek igaz unokája, mintegy házához nőtt, 's azt csak hazája szolgálatában, pór folytatás végett, vagy vásárra menve, hagyja oda. De hát mit tegyen kastélyában? mivel mulassa magát? — Az olvasás hasonló a' kövér ételhez. Ki mértékletlenül él vele, könnyen megundorodik tőle. Ha müparról, haszonkémlésről beszél sz neki, azt fogja felelni: „az Isten termékeny földdel áldott-meg; ezt tehát mivelem, 's terményeiből nyugodtan élek.“

Alig köszönt-be az ős, a' Szláv nemes már vadász lábön áll, pedig inkább csak fényelgésből vadászik, mint időöltésből. Öt vagy hat falunak ura éppen olly számos eselédseget tart, mint valamely kis német herczeg. De e' mellett a' ruhabeli fényelgést és tánczmulatságot, mint — véleménye szerint — haszontalanságokat, megveti. Mióta a' szláv nemesnek zsoldosokat tartani tilalmaztatik, vadászok, nyerges lovak, vadász-ebek nélkül el nem élhet. A' szláv nemes olly számos kísérettel lovagol vadászatra, mint egy udvarától körülvelt herczeg; 's még is gyakran megtörténik, hogy egész vadász seregnek csak egy szegény nyul esik martalékul. — De mit árt az? azért még is tőle, parancsától függ egész sereg, és ez boldogabbá teszi őt, mint valami pipere-kedvelőt Cleopatra gyöngyei; mert a' gyöngyöknek értékét nem mindenki tudja megböcsülni; de az ő udvarában, kíséretében kifejelelt fényelgés mindent ámulatra ragad. Ha egy idegen, szent Mihály napján vagy Karácson előtti napon, minden szláv tartományt bevándorolhatna, nem hallana egyebet kürt-rivalás, kutya ugatás, puskapattanásnál; nem látna egyebet iramló vad, kutya és lónál, melyek elnyulásukban szinte a' földet seprik hasukkal. A' falukban csapatonként kísérik az asszonyok, gyermekek és elaggott öregek a' vadászokat, még pedig olly féktelen lármával, hogy a' tartomány szokásaiban tapasztalatlan vándor az egész népet böszülnék tartaná. És mi oka mind ennek? Az, hogy a' vadászat szent Mihály napján szabadul-fel, 's a' kürt szava minden vadászt fegyverre szólít, a' Szlávok pedig hivek maradtak őseik szokásaikhoz. De valamint mindenütt, ugy itt is, vannak némelly vadászai babonák; így p. o. azt hiszik, ha a' karácson nap előtti vadászatban vad-sértést látnak, egész éven át szerencsések lesznek a' vadászatban; ha pedig még el is ejtik a' vadat, minden vállalkozatuk sikerülend. Ellenkező esetben azonban tanácsosabb honn ülni, mert különben is főnákul ütné-kí minden vállalkozatuk.

A' szláv tartományokban divatozó vadászatok külön neveiről egész könyveket lehetne írni: de mi itt is csak azokat említjük-meg, melyek az európai más nemzetek vadászat-módjától lényegileg különböznek, az az, Oroszok, Lengyelek és Kozákok között divatozókat.

(Folytatása következik.)

Tagrejtvény.

Első tagom, hol kiüte,
Veszélytelve minden ott;
Hol én dulék, nincs embersziv,
Mellyre mérgem nem hatott.

Rég időtül fényben ülő
Hatalmak ott omlanak,
Sok századig büszkélkedő
Tartományok bomlanak.

Másik tagom' a' közönség
Főbb lépcsőkre emeli,
'S mint nemesebb vérből valót
Fejet hajtva tiszteli.

Egészemet hajdanában
A' magyar balványozá',
'S oltáromon adományit
Hőseivel áldozá.

BELLAÁGH JÓZSEF.

Előbbi rejtvény: rák.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.